

Het niet-rhodo verslag van de Duitslandreis

Maarten had in de bus al gevraagd wie er een verslag wilde schrijven voor de tuinen en dat gaat natuurlijk om de tuin en de rodo's. Dit verhaal gaat niet perse over de planten maar over de reis zelf, de dingetjes die fout zijn gegaan, de dingetjes die goed zijn gegaan en hoe het met de Engelsen is vergaan. Prima overigens.

Op zondag 14 mei waren Marcel en ik alvast naar het Fletcher Hotel in Wageningen gereden; de vertrektijd op maandagmorgen was van 8 uur 's morgens naar kwart voor 8 verplaatst om te zorgen dat we op tijd bij Hobbie in Westerstede konden zijn. Een tien met een griffel voor al onze mensen want iedereen was dik op tijd! Dat was niet het geval voor de chauffeur die mij om kwart over 7 belde met de melding dat hij in een file stond en wat later zou zijn. Hij kwam om kwart voor 8 het parkeerterrein op rijden dus we vertrokken pas om 5 voor 8.

Het eerste stuk naar Emmen ook nog wat files gehad en de chauffeur was vergeten zijn bankkaart te activeren voor de betalingen van de parkeerplaatsen dus ik hebben Henri gevraagd of hij het hotel in Emmen kon vragen of dat daar gedaan kon worden. Vervolgens vergeet de chauffeur dit alsnog in Emmen te doen maar bij Hobbie kon hij gelukkig gratis parkeren.

Bij Hobbie kwamen Rinus en Leon, de Duitser in onze groep (Siegfried) en de Engelsen erbij en het was wat chaotisch. De lunchpakketten die we van het hotel in Emmen hadden meegekregen, werden uitgedeeld maar Hartwig Schepker zou ons een rondleiding geven, en die kwam een stuk later pas aan. We hebben dus een tijd op de parkeerplaats gestaan, en dat was niet echt een leuk begin van de reis. Rond 13 uur iedereen naar binnen laten gaan en uiteindelijk was de groep compleet, met Hartwig die de rondleiding deed. Wat me vooral bij is gebleven, is de melding van Hartwig dat men toch

op zoek moet gaan naar rododendrons die beter tegen de droogte kunnen. Verder ligt dit misschien aan mij maar Hobbie is een enorm park en er staan prachtige rhodo's...en toch voel me er een beetje verloren.

Gelukkig hadden we genoeg tijd in het park en rond half 4 zat iedereen in het restaurant bij Hobbie uit te puffen. Het was winderig maar zonnig en men was blij dat de reis was begonnen. Vervolgens iedereen de bus in om naar Westerstede te rijden. Voor sommigen was RHODO23 een belangrijk iets: de Engelsen bijvoorbeeld waren zeer geïnteresseerd. RHODO23 is niet meer dan een promotie van de nieuwe rhodo's en planten die worden gepresenteerd en voor mensen als David Millais, die een kwekerij hebben, is dit natuurlijk belangrijk. Er stonden inderdaad prachtige rhodo's maar mij bekwam het 'Keukenhof-gevoel'. Aan de andere kant; het was duidelijk opzet, en de achtergrond met de kerk was prachtig.

Daarna was het doorrijden naar het hotel. Hoe de ervaringen van de rest van de groep waren, weet ik niet maar mijn ervaringen met het hotel waren zeer positief. Alle fouten die door ons reisbureau zijn gemaakt met

betrekking tot het hotel, zijn door het hotel opgepakt en gecorrigeerd. Het eten was zalig, goed opgezet, de bediening was hulpvaardig en vriendelijk dus ik kan niets anders zeggen dat zeker nog een keer terug ga naar dit hotel, als ik in de buurt ben.

Maandagavond een presentatie van David en Miranda over de Millais kwekerij en Ramster gardens. Voor die tijd nog gevraagd of iemand mij kon helpen met het opzetten van de beamer en ik kreeg ook netjes een van de heren van het hotel die de beamer heeft aangezet en het beeld heeft recht gezet. De connectie met mijn telefoon heb ik met manlief over de telefoon gedaan en daarna liep alles op rolletjes.

Dinsdag begon de reis eigenlijk pas echt. Voor mij was dit ook een van de mooiste locaties die we die week bezocht hebben...Bremen.

De reis naar Bremen was druk, en we kwamen ook iets later aan. Opnieuw maakte de chauffeur zich druk over het parkeren maar het duurde me tot vrijdagmorgen voordat ik doorhad, dat dit een thema van de chauffeur was: meneer wilde absoluut niet achteruit rijden, er moest perse ruimte zijn om vooruit te keren. Dit was een van de dagen waarin Rinus en ik onderweg adressen hebben zitten wijzigen omdat de adresgegevens van het reisbureau onduidelijk waren. Verder hadden we met de groep besloten om toch de hele dag in Bremen te blijven in plaats van naar de binnenstad te gaan. Het kwam beter uit want Hartwig leek ook de verwachten dat we de hele dag zouden blijven.

Het enige jammere aan de zaak was dat het guur weer was die morgen en we toch nog wel een spatje regen hebben gehad. Maar ik heb genoten van Bremen. Van alle grote parken die we gezien hebben, was dit mijn favoriet. Zulke mooie zichtlijnen, ruim opgezet, logisch opgezet en een prima gids natuurlijk. Hier vooral begrepen dat het gebrek aan geld was want het park zelf is gratis en met de omvang van dit park, de pandemie en de droogte is dit een 'duur' park. En Hartwig's hoofd-irritatie? Fietsers. Men kon het niet tegenhouden dat er één fietspad werd aangelegd door het park maar natuurlijk gaan mensen dan ook op paden fietsen waar dat niet mag; Hartwig heeft twee keer iemand gedwongen om af te stappen.

's Middags bij restaurant Bloom in het park gegeten. Ook hier prima eten! En iedereen in Duitsland werkt mee! Goed personeel, ervaren en niemand doet moeilijk. Hier had ik iets meer voorwerk moeten doen maar ik was nog wel zo slim geweest om op te schrijven wie wat had besteld. Door het personeel aan te wijzen wie wat had, kreeg iedereen het goede eten, en was het mijne koud. De chauffeur klaagt dat hij nog geen lunch heeft gehad, ik vraag wat gangbaar is en ik krijg te horen dat wij dat moeten regelen. Ik heb hem uiteindelijk

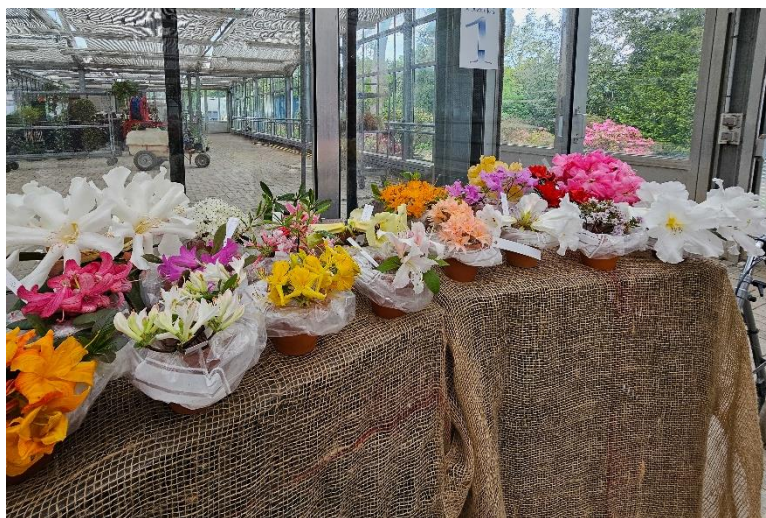
naar de keuken gestuurd en gezegd te vragen of hij ook een bord kan krijgen. Toen begon ik me te irriteren aan de chauffeur.

Daarna met zo goed als iedereen naar Botanika, de kassen in het park. Leuk gedaan, al zijn de kassen 'klein' in

vergelijking met bijvoorbeeld de kassen in Kew Gardens in Londen. Maar er staan wat interessante dingen...het Boeddhabeeld bijvoorbeeld is door de Dalai Lama geschonken met de achterliggende gedachte dat er op elk continent op de wereld een gouden Boeddhabeeld moet staan als teken van vrede en internationaal begrip. Verder zijn er gebedsmolens en ook een liggend Boeddhabeeld in de kas. En natuurlijk zijn we er voor de rodo's dus er stonden een paar prachtige Vireya's waarvan ik foto's naar Theo D. heb gestuurd. De kas is netjes ingedeeld in delen van Azië, en thema's zijn duidelijk.

Na Botanika krijgen we een blik achter de schermen, en alhoewel het niet voor iedereen interessant is, is het goed opgezet. Onze gids spreekt over het opkweken van rododendrons, en de moeite die gedaan moet worden om alles goed te krijgen. We mogen in de kassen kijken, en de rijen met plantenbakken met rodo's bekijken. Er wordt zelfs een zeldzame rodo gekweekt voor medische redenen. Rond deze tijd komt Hartwig weer langs om het over te nemen en krijgen we in een hoek de plantenbakken te zien met planten die op substraat zijn gezet met weinig tot geen veen. Want binnenkort mogen ze geen veen meer gebruiken voor plantaarde en dus moet dat vervangen worden.

De rest van de dag krijgen we het nieuwste deel van het park te zien; er zijn probleempjes met droogte, en zijn een stuk minder bomen en als ik het moet inschatten, is men iets minder geïnteresseerd en ook wel moe aan het worden. Zo ook ikzelf, die over haar eigen voeten struikelt en ter aarde stort. Henk is zo lief om me van de grond te plukken. Om 17 uur zijn we terug bij de bus en rijden we terug naar het hotel.

Terug in het hotel wordt het interessant want als ik langs de balie loop, wordt mij zeer geïrriteerd gemeld door de manager dat ik vergeten ben de lunches voor diegenen met dieet op te halen. Ik ben verbaasd want zowel op die dag als de dag erna eten we bij restaurants waar de dieetwensen besproken zijn, en geregeld dus een extra lunch is NIET nodig. Ik neem uiteindelijk de schuld maar op me, en zeg dat ik het waarschijnlijk verkeerd begrepen heb maar in mijn achterhoofd zit ik al te denken dat onze contactpersoon bij het reisbureau een fout moet hebben gemaakt. Uiteindelijk zeg ik alle extra lunches af, op donderdag na waar we vanwege Hemelvaart geen lunch kunnen regelen in het park en we lunch meekrijgen van het hotel. Na het avondeten kan iedereen doen en laten wat hij wil, en veel mensen gaan bijtijds naar hun kamer om tot rust te komen.

Woensdagochtend vertrekken we iets later naar Park der Gärten dan gepland (mijn fout) omdat het park pas om half 10 open gaat. Ik begrijp van Rinus dat de directeur van het hotel een niet al te vriendelijke man is maar ik merk daar gelukkig niets van. Er wordt mij gevraagd om zijn Duits te vertalen in het Engels maar halverwege begint meneer over 'Bundeskreisen' en 'Landeskreisen' waar ik geen kaas van gegeten heb dus het wordt een korte vertaling. We mogen zelf rondlopen, en ik ben blij dat we dat besloten hebben. Iedereen is al snel alle kanten op gestoven. Sommigen

vinden dit een prachtpark, sommigen interesseert het niet zo maar ik hoor gelukkig niemand klagen. Hier krijg je vanaf de ingang al een soort 'Appeltern-gevoel', al is dit ruimer en indrukwekkender opgezet. Achterin hebben ze ook nog eens een hele collectie rododendrons, en daar zien we al snel meerdere mensen van onze groep. Ook deze dag is het wat aan de koude kant dus als ik rond kwart voor 12 het restaurant in loop, zit het gros van onze groep al aan tafel. Ik heb iedereen de in bus 's morgens doorgegeven wat ze hebben besteld dus als de lunches komen, kan iedereen zijn hand opsteken als er 'Fisch', 'Schnitzel' of 'Huhn' geroepen wordt. Dit gaat een stuk beter.

Na de lunch rijden we terug naar Westerstede en komen aan bij Böhlje, de plantenhandel waar men rodo's kan kopen. Daar heb ik iets te veel tijd voor uitgetrokken maar we kunnen iets eerder weg. Dan vertrekken we naar de privétuin van de heer Knecht, die tandarts is van beroep. Ook hier word ik verzocht om te vertalen, en dat gaat een stuk beter zonder allerlei typische Duitse begrippen. Het blijkt dat de tuin in eerste instantie een stuk kleiner is, maar dat meneer de mogelijkheid kreeg een stuk land achter zijn huis aan te kopen. Het stuk is voor hem te groot, maar hij verdeelt het stuk in drieën, verkoopt 1 stuk aan zijn burens en is van plan het derde stuk ook nog te verkopen. Het middelste stuk wordt gebruikt om zijn tuin uit te breiden. De tuin staat niet vol met rodo's, er staan ook veel coniferen. Het is mooi opgezet maar misschien iets te strak voor mijn smaak. Wat ik wel moet zeggen is dat die mensen van de tuin superlief zijn en vlak daarna komen ook de eigenaressen van Böhlje en zu Jeddelloh naar de tuin. Die 2 hebben ook geholpen met het inrichten van de tuin dus men is met elkaar bekend. Ook Hartwig laat zijn gezicht zien en de Engelsen vragen die man de oren van zijn

hoofd. Het is overduidelijk dat de man niets wil voor ons bezoek maar we hebben natuurlijk kaaspakketten meegenomen en ik begin aardig nerveus te worden. Uiteindelijk loop ik toch maar naar de vrouw van de eigenaar toe en meld haar dat we wel iets hebben meegenomen en of ik ze daarmee beledig. Gelukkig zijn ze niet boos. Die avond is een delegatie van de Deutsche Rhododendron Gemeinschaft aanwezig bij het avondeten en 4 mensen waren er dus ook bij in de tuin van Knecht, te weten Hartwig, Sabine, Martine, en 'de Zwitserse' waarvan ik nog steeds de naam niet weet. Het leuke is dat Sabine en Martine Nederlands spreken, dus dat is gelukkig makkelijk.

's Avonds na het eten krijgen we een presentatie van Hartwig over zijn reis naar Sichuan en die presentatie zit perfect in elkaar. Het verhaal wat Hartwig vertelt is dat hij zo gefascineerd is door de reizen die Ernest Wilson

heeft gemaakt in China dat hij een deel van de reis van Wilson wil volgen. Na een uitnodiging te hebben gekregen van Chinese collega's trekt hij 10 dagen Sichuan in om planten te bekijken. Hartwig vertelt leuk en buiten een paar knikkende bolletjes, verloopt alles prima.

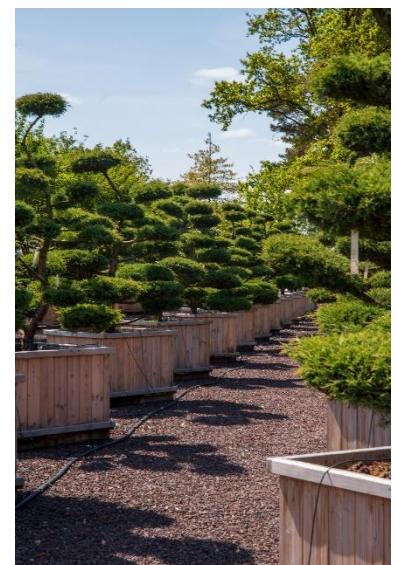
Woensdagmiddag op de terugweg naar het hotel is de TomTom van de buschauffeur er mee uit gescheden, dus we reden terug op Google Maps op de telefoon. Ook donderdagmorgen doet de TT het nog steeds niet, dus samen met de chauffeur zet ik de kaart op mijn telefoon aan. Dat is dan een geluk bij een ongeluk, want het reisbureau blijkt voor het adres van Lütetsburg, het postadres in Norden zelf te hebben gemeld aan de chauffeur. Ik kom daar gelukkig op tijd achter zodat we geen tijd kwijt zijn aan het verkeerd rijden. Zijn er parkeerproblemen maar ik laat het erbij. Hij zet ons langs de weg af, en parkeert een stukje terug bij de golfbaan die ernaast ligt. Het blijkt dat we voor het park die dag niet hoeven te betalen aangezien het Hemelvaart is en het park is gratis toegankelijk. De chauffeur belt mij vanaf de golfbaan met de vraag of ik geld nodig heb voor de entree maar ik meld hem dat het gratis is. Vreemd vind ik het wel dat ons reisbureau niet heeft gecheckt hoe het zit met de prijzen op Hemelvaart; ze wisten tenslotte ook dat lunch geen optie was op die dag.

Ik vertrek wat later dan alle mensen richting de tuin en kan met Lou meelopen, die ook later vertrokken is. Samen met een kaart van het terrein proberen we erachter te komen wat de mooie plekje van het park zijn. Al snel vinden we eerst Linda, Eddy, Henri en Ernst en daarna komen we de rest van de groep tegen die bij een prachtpartij bladverliezende azalea's staan. Niet alles is nog uit, want er staan een aardige hoeveelheid grote rododendrons die nog niet bloeien. Samen met de vele beekjes die in het park liggen, is het toch wel imposant en ik vind het erg mooi. Voor de mensen die naar speciale rododendrons op zoek zijn, is het park wat minder en ik heb het idee dat de Engelsen zich minder vermaken. Achteraf blij ik de verkeerde indruk te hebben; er staan namelijk nogal wat oude rassen. Om half 12 is de hele groep weer terug bij de ingang in de hoop nog een rondje rond de winkel te maken of een kop koffie te bemachtigen maar dat laatste lukt helaas niet; de koffietent gaat pas om 12 uur open.

Voordat we de bus in gaan, delen we de lunchpakketten uit die we 's morgens van het hotel hebben gekregen. De chauffeur vraagt of ik hem de inhoud kan aanrijken als we weer op de weg zitten. Ik ben ondertussen al aan mijn lunch begonnen; 2 dubbele boterhammen met kaas, cherrytomaatjes en een bakje gesneden gele en rode paprikastukjes. Als ik het lunch pakket van de chauffeur open, blijkt die maar anderhalve boterham te krijgen, en alleen tomaatjes dus het hotel zorgt supergoed voor me!

Als we bij Gristede aankomen, gaat het opnieuw fout met parkeren. We rijden de parkeerplaats voorbij en moeten in de stad keren. Dat kost ons 15 minuten aan bezoektijd en de eigenaar van Bruns lijkt wat geïrriteerd. De parkeerplaats blijkt vervolgens vol en Rinus moet met de eigenaar van het park communiceren over een geschikte parkeerplaats. Uiteindelijk kunnen we via de hoofdingang naar achteren waar de bus kan keren. Omdat het druk is bij de toiletten, duurt het wat langer voordat ik me bij de groep kan voegen. Er wordt me opnieuw gevraagd te vertalen maar die man praat

Duits, kijkt mij aan, en terwijl ik enkele seconden nodig heb om van het Duits naar het Engels te vertalen, loopt de man al door naar de volgende locatie. Na dat twee keer te hebben gedaan, geef ik er de brui aan...daar is niet tegen op te vertalen.

Net als bij Hobbie, is de organisatie van de tuin mij niet duidelijk. Ja, het is een bedrijf, en ja, als we de kwekerij oplopen staan daar zeer imposante bonsai bomen. Het park zelf is een wirwar aan bomen met rodo's en je kunt er makkelijk verdwalen. Halverwege de terugweg naar het begin, zijn we ook nog eens 1 van de Engelse dames kwijt en als ze haar proberen te bellen, neemt ze niet op. Dan slaat de schrik mij om het hart. Bovendien staat de chauffeur bij het begin te wachten met een van de kaaspakketten die we voor de eigenaar van het park hebben ingeslagen dus ik wil vooruit lopen, terug naar het

begin. Ten eerste om te kijken of ik de Engelse, Sian Thomas, kan vinden, en ten tweede om mijn kaaspakket op de halen. Ik vraag de gids hoe ik terug kom en hij zegt dat alhoewel het pad wat slingert, ik gewoon helemaal rechtdoor moet lopen. Binnen een minuut kom ik op een plek met een splitsing in de weg en het is niet duidelijk wat hoofd- en wat zijweg is. Vlak daarna krijg ik dezelfde situatie. Gelukkig gok ik goed en met 5 minuten ben ik terug bij het begin waar ik net op dat ogenblik Sian uit de WC zie komen. Ik meld haar dat we ongerust waren en zij meldt dat ze ziek is en naar de WC moest. Ze is duidelijk niet lekker. Ik zit ondertussen de knarsetanden over de eigenaar/gids dus als iedereen terug is en we het kaaspakket moeten overhandigen, duw ik het Rinus in zijn handen en zeg hem dat omdat hij die man kent, hij het maar moet geven. Niet helemaal netjes om Rinus er mee op te zadelen maar die man werkte mij enorm op mijn zenuwen. We mogen na die tijd het park zelf nog even door maar ik ben zo bang te verdwalen dat ik rond de ingang blijf en wat aan mijn blog werk. Meer mensen blijven rond de ingang of de blokhut zitten, het is mooi geweest voor vandaag.

Vrijdagmorgen is weer een organiseerdagje; ik weet al dat er van de 27 mensen, een aantal zullen zijn die vergeten hun sleutel in te leveren dus terwijl iedereen richting de bus loopt, vraag ik of zij hun sleutel ingeleverd hebben. Peter zit al in de bus en moet er weer uit omdat hij de sleutel nog in zijn zak heeft zitten. Miranda heeft haar sleutel in de kamer gelaten, wat ik nog even meld aan de balie en Lou heeft zijn sleutel in het restaurant op de balie gelegd dus die vis ik op en geef hem aan de balie in de hal af. Verder krijg ik opnieuw te horen dat mensen niet hebben afgerekend of hun drankjes op hun kamernummer hebben gezet dus nadat Leon zich realiseert dat er toch nog dingen op de lijst staan die van hem zijn, ben ik nog 15 euro kwijt aan het restant bedrag. Dus dat betaal ik dan maar; op woensdag werd mij ook al gemeld dat ze het restantbedrag hadden afgeboekt en dat wil ik niet nogmaals laten gebeuren. Ik kom 5 minuten na het geplande vertrek de bus in en wil meteen weg. Rinus en Leon zijn alvast met de auto vertrokken (ze waren ook met de auto gekomen) en ik wil de weg op. Krijg ik van de chauffeur te horen dat Miranda vergeten is haar telefoon op te laden en ze op zoek zijn naar een manier om dat in de bus te doen. Als ik zeg dat ik wel weg wil, krijg ik te horen dat het belangrijk is Miranda te helpen. Ondertussen moet de chauffeur nog even met een collega bellen om te vragen of Miranda's mobiel op de bus opgeladen kan worden en de klok tikt weg. Tien minuten na onze officiële vertrektijd, gaan we eindelijk weg, meneer rijdt dan ook nog eens 50 waar hij 70 mag en als het even voor negenen is, krijg ik een tekstje van Rinus waar we zijn.

Ik moet melden dat we later zijn, en ik zie de minuten wegglijden. Om 9:05 krijg ik de vraag van Rinus wanneer we aankomen en ik moet dan zeggen dat de aankomsttijd 9:15 is. Bij aankomst opnieuw de angst om het terrein op te rijden uit angst dat meneer niet kan keren en Rinus is ondertussen aardig gepikeerd. En terecht. Ik ben ondertussen ook flink geïrriteerd door de chauffeur. Dan krijgen we ook nog de discussie over het geld. De chauffeur schijnt het geld voor de tuin te hebben terwijl we hebben afgesproken dat ik

het zelf zou betalen omdat Rinus de eigenaresse van de tuin kent. Maar goed, we zijn er en de tuin is prachtig. En iedereen is het erover eens dat dit toch waarschijnlijk de mooiste tuin is die we deze week gezien hebben. Ik vond Bremen prachtig maar dit moet ik een gedeelde eerste plaats geven. Aan het eind wordt er een groepsfoto gemaakt en deze tuin is er perfect voor:

Van links naar rechts
en van boven naar
beneden:

Arno, Eddy, Chris,
Ludwig, Hanneke,
David, Peter,
Siegfried, Henri,
Henk, Petra

Janny, Linda, Piet,
Annie, Joke, Grietje,
Anje, Ernst, Lou

Teun, Miranda, Sian,
Emma, Leon, Rinus

Annemie, Maarten.

Op vrijdag heb ik met

David ook gesproken over een potentiële herhaling van dit jaar. Hij meldde dat hij niet wist dat we in 2020 geprobeerd hebben een reis naar Ierland te organiseren. Verder vertelde hij dat er aardig wat mensen van de RCMG geïnteresseerd zouden zijn in een reis naar Ierland en hij nogal wat mensen kende waar we privétuinen konden bezoeken. Ik heb hem uiteindelijk beloofd eind deze zomer het schema voor de reis van 2020 naar hem toe te sturen en te kijken of we volgend jaar de twee verenigingen opnieuw bij elkaar kunnen krijgen, maar dan voor een reis naar Ierland.

Al met al was dit een geslaagde reis al moesten de Engelsen waarschijnlijk erg wennen aan het feit dat ze in een groep terecht kwamen, waarvan ze de mensen nauwelijks kenden. Na die reis ook het reisbureau nog gesproken en alles is netjes afgehandeld. De eerste versie voor onze reis naar Ierland volgend jaar ligt al weer klaar dus als ik jullie niet zie bij een excursie of een vergadering, dan zeker tot volgend jaar in Ierland!